

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΤΟΣΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Του Σεβ. Μητροπολίτου Σιατίστης κ. Παύλου

Πρίν από σαράντα περίπου χρόνια παρουσιάστηκε τό πρώτο κροῦσμα ναρκωτικῶν μέσα σέ σχολεῖο. Καί τότε ἄρχισαν οἱ γεμάτες ὑποκρισία συσκέψεις καί οἱ τηλεοπτικές καί ραδιοφωνικές συζητήσεις, οἱ στρογγυλές καί οἱ τετράγωνες τράπεζες, γιά νά συζητήσουν καί νά μελετήσουν τό γεγονός.

Δημοσιογράφοι, εἰδικοί καί ἀνειδίκευτοι νά συζητοῦν καί νά προσπαθοῦν τάχα νά διερευνήσουν τό «φρικτό» γεγονός.

Ἐνωσα τότε μιά ἀηδία καί μιά ἀγανάκτηση μαζί γιά ὅλους πού, ἐνῶ ἦταν οἱ κύριοι ὑπαίτιοι τοῦ γεγονότος παρίσταναν τούς ἀθώους καί ἐνῶ ἦταν οἱ περισσότεροι «προαγωγοί», τώρα ἐπιχειροῦσαν νά κάνουν τούς θεραπευτές.

Ἐγραψα λοιπόν καί ἐγώ τότε σέ τοπική ἐφημερίδα ἕνα κείμενο μέ μιά σκληρή εἰρωνία. «Ἵστε ἀνησυχήσατε! Μιλᾶτε σοβαρά! Μά τί ἄλλο κάνετε ὅλοι ἐσεῖς, ὁ καθένας ἀπό τήν πλευρά του, ἐδῶ καί μιά δεκαετία ἀπό τό νά γκρεμίζετε ὅλα τά ἀναχώματα πού θά μπορούσαν νά ἐμποδίσουν τήν εἰσβολή τῶν ναρκωτικῶν στά σχολεῖα; Εἰρωνευθήκατε ὅλες τίς ἀξίες! Χλευάσατε τήν πίστη καί τήν ἀρετή! Τώρα μπορεῖτε νά εἴσθε ὑπερήφανοι. Πετύχατε τόν στόχο σας. Τά ναρκωτικά μπῆκαν ἐπί τέλους στά σχολεῖα καί ἀπό ἐδῶ καί πέρα θά γίνουν κυρίαρχο στοιχεῖο στήν ζωή τους»!

Αὐτά ἔγραφα τότε καί λυπᾶμαι πού ὁ χρόνος μέ δικαίωσε.

Τήν ἴδια ὀργή ἀναμεμιγμένη μέ ἀηδία δοκίμασα αὐτές τίς ἡμέρες μέ ἀφορμή τήν αὐτοκτονία-ἐγκλημα τοῦ νεαροῦ παιδιοῦ ἀπό τήν Κρήτη, ἐκεῖ στά Γιάννενα.

Δημοσιογράφοι μέ ψεύτικο ὕφος λύπης, λοιποῖ σχολιαστές πού τάχα ἀποροῦσαν καί προσπαθοῦσαν νά καταλάβουν τό γεγονός.

Σέ μερικές μάλιστα ραδιοφωνικές ἐκπομπές πού ἔτυχε νά ἀκούσω ταξιδεύοντας, ἐκπομπές ἐλαφροῦ χαρακτήρα, ἕνα τάχα σοβαρό σχόλιο γιά τό θλιβερό γεγονός, γιά νά κάνουμε τάχα τό καθῆκον μας καί ἀμέσως μετά ἐπιστροφή στά χαζά καί εὐτράπελα καί στά ἐλαφρά, ἀλλάζοντας θέμα.

Μάλιστα κάποιος πρῶινός δημοσιογράφος σκέπτεται καί διερωτᾶται «μήπως πρέπει νά ξαναγυρίσουμε σέ παλαιότερες ἐποχές» πού οἱ ἄνθρωποι ἦταν πιο κοντά ὁ ἕνας στόν ἄλλο;

Δέν μιλάει ὅμως γιά τό ποιές ἦταν αὐτές οἱ ἐποχές καί τί τίς διαφοροποιοῦσε ἀπό τίς σημερινές. Δέν ἐξηγεῖ ὅτι τότε λειτουργοῦσαν ὅλα αὐτά πού πολλοί ἀπό τούς συναδέλφους τους τά ἐνέπαιξαν καί τά εἰρωνεύτηκαν.

Ξέχασε μήπως ὅτι ὅταν κάποιες ἔρευνες ἔδειχναν ὑψηλά ποσοστά ἐμπιστοσύνης πρὸς τήν οἰκογένεια, τήν Ἐκκλησία ἢ τόν Στρατό τά δημοσιογραφικά σχόλια σημείωναν: «συντηρητική στροφή τῆς Νεολαίας», χωρίς βέβαια νά μᾶς ἐξηγοῦν ποιά θά ἦταν ἡ προδευτική στροφή τῆς Νεολαίας.

Ἀλλά αὐτή τήν ζοῦμε σήμερα. Ὅλοι αὐτοῖ πού τάχα προβληματίζονται εἶναι ἐκεῖνοι πού μέ τό παράδειγμα τους, τό λόγο τους καί τήν γραφίδα τους μετέτρεψαν τίς παλιές ὁμορφες παρέες καί φιλίες τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων μας σέ «συμμορίες» πού σκοτώνουν.

Εὐχήθηκε μάλιστα τό συγκεκριμένο περιστατικό νά γίνεῖ σταθμός πού θά μᾶς κάνει νά ἀλλάξουμε στάση καί νά μήν τό ξεχάσουμε μέχρι τήν ἐπόμενη φορά πού θα ξαναγίνει κάτι παρόμοιο.

Πόσες φορές δέν ἔχουμε ἀκούσει τέτοιες εὐχές; Πόσες φορές δέν ἀκούσαμε τά ἀρμόδια ὑπουργεῖα νά λαμβάνουν μέτρα γιά νά ξεχασθοῦν ὅλα αὐτά ἔπειτα ἀπό λίγο; Πόσες φορές δέν ἀκούσαμε βαρύνουσες δηλώσεις εἰδικῶν χωρίς συνέχεια καί χωρίς ἀποτέλεσμα;

Πόσες φορές άκούσαμε ότι «τό μαχαίρι θά φθάσει μέχρι τό κόκκαλο», αλλά σχεδόν πάντα δέν άγγίξαμε καν τό μαχαίρι; Φτάνουν πιά τά λόγια τό παχειά καί τά μεγάλα!

Τά παιδιά μας χρειάζονται άλήθεια καί άγάπη! Άλλά ποιός νά τούς τήν δώσει. Ή Παιδεία πού δέν άσχολεΐται πλέον μέ τό πρόσωπο του μαθητή ή τής μαθήτριας, αλλά μόνο μέ τό μυαλό τους έχοντάς τους μεταβάλλει από πρόσωπα σέ ήλεκτρονικούς ύπολογιστές πού τούς φορτώνουν μόνο «δεδομένα»;

Τί εΐναι σήμερα τό Λύκειο παρά εκείνο πού φορτώνει τό μυαλό του μαθητή μόνο μέ ύλη; Βλέπετε καί ό νέος άναπληρωτής Ύπουργός Παιδείας θεώρησε ό τό μοναδικό πρόβλημα τής Παιδείας εΐναι ό τρόπος είσαγωγής στήν τριτοβάθμια εκπαίδευση καί για νά μήν ύστερήσει σέ σχέση μέ τούς προκατόχους του έσπευσε νά κάνει καί τήν δική του ψιλοαλλαγή.

Τό ότι προΐσταται μιās Παιδείας πού άγνοεΐ τήν προσωπικότητα του Παιδιοϋ, μιās Παιδείας πού έχει μετατραπειΐ από όπλον δικαιοσύνης σέ όπλον θανάτου, μιās παιδείας πού έχει πάρει όριστικό διαζύγιο από τήν άγωγή, αυτό δέν τό πήρε είδηση;

Νά δώσει άλήθεια καί άγάπη ή Οίκογένεια! Ποιά οίκογένεια; αυτή πού βαθμοθηρεΐ; Αυτή πού καλλιεργεΐ τον άνταγωνισμό των παιδιών;

Αυτή ή μάνα πού άπαγορεύει στήν 18χρονη κόρη νά πει στή συμμαθήτρια της, πού άρρώστησε για δύο μέρες, τήν ύλη πού έχασε, μήπως καί εξαιτίας αυτού ή άλλη άποτύχει στίς εξετάσεις καί επιτύχει ή δική της;

Ή οίκογένεια πού διαμαρτύρεται στον καθηγητή γιατί τό παιδί έχει 18 καί όχι 19 στό μάθημα, αλλά δέν ένδιαφέρεται για τον χαρακτήρα καί τήν χαλασμένη προσωπικότητα του παιδιοϋ της;

Ή οίκογένεια πού βλέπει τό παιδί της σαν ένα ώραϊο ζωάκι καί δέν διερωτηθηκε αν αυτό τό παιδί έχει καί ψυχή τήν όποία πρέπει νά φροντίσει;

Ή οίκογένεια πού πολλές φορές έχει στερήσει τό χαμόγελο από τό παιδί μέσα στό ίδιο της τό σπίτι; Μήπως πολλές φορές καί οι θυτες δέν εΐναι θύματα πού γεννοϋν καινούρια θύματα μέ τή σειρά τους;

Νά δώσει άλήθεια καί άγάπη ή Κοινωνία! Ποιά Κοινωνία; Αυτή πού έξαρτώμενη από μιá διεφθαρμένη έξουσία σαρκάζει τήν άρετή, πού έμπαίζει τή δικαιοσύνη, πού ειρωνεύεται τό ήθος, πού πολεμά τήν άξιοκρατία, πού διδάσκει τήν κομπίνα, πού διδάσκει καί προβάλλει τήν βία;

Τά παιδιά μας εικόνες μας εΐναι, σέ μάς τούς μεγάλους μαθήτευσαν, έμεΐς τά σαρκάζουμε αν δέν έχουν γίνει τόσο «προδευτικά» ώστε άκόμη καί νά εκδίδονται.

Έμεΐς τούς αφαιρέσαμε τό μέτρο τής άξίας τους για νά τά έμπορευόμαστε πιο φτηνά στίς περιεργες «άγορές μας».

Φτάνει λοιπόν όλη αυτή ή ύποκρισία! Άν σέ κάτι ταρακουνηθήκαμε άς φροντίσουμε τά άλλα ύποψήφια θύματα. Άς ξαναβάλουμε στό κέντρο τής Οίκογένειας, τής Παιδείας, τής Κοινωνίας, όλα αυτά πού πετάξαμε σαν άχρηστα, όλα αυτά πού στερήσαμε από τά παιδιά μας καί άς σταματήσουμε νά ψευτοκλαΐμε πάνω από τούς νωπούς τάφους τους.

Μιά άλλη Παιδεία, μιá άλλη Οίκογένεια, μιá άλλη Κοινωνία χρειάζονται τά παιδιά μας αν δέν θέλουμε νά έχουμε καί άλλα θύματα καί άς μήν ξεχνάμε ότι χρειάζεται νά καταλάβουμε πρωτίστως τήν όντολογία καί όχι μόνο τήν ψυχολογία των παιδιών μας.